

Arrest

nr. 66 353 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering vermits zij constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren, dient deze zaak derhalve door de algemene vergadering te worden behandeld.

1.2. De Raad verwijst evenwel naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Russische origine, niettemin uw grootvader een etnische Duitser was. U werd geboren op 20 juni 1973 in de Russische stad Kalachinsk, waar u ook geregistreerd was.

De problemen naar aanleiding waarvan u de Russische Federatie verliet, gaan terug tot uw legerdienst, die u vervulde van 1991 tot 1993. Reeds in uw pubertijd kreeg u complexen omdat u zich omwille van uw Duitse familienaam en roots anders voelde dan de rest. Tijdens uw legerdienst werd u omwille van uw Duitse familienaam ook persoonlijk gevisieerd. U werd uitgelachen en kreeg het gevoel dat verschillende mensen hun haat jegens de Duitsers, die zijn oorsprong vond in de Tweede Wereldoorlog, op u uitwerkten. U had het hier erg moeilijk mee en liet u na uw legerdienst daarom twee maal voor enkele maanden opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis, eenmaal in 1993, een tweede maal in 1995. Uw problemen hielden echter niet op. Toen u na uw legerdienst terugkeerde naar uw geboortestad werd u er eveneens lastiggevallen omwille van uw Duitse familienaam. Tot aan uw vertrek werd u meermaals uitgelachen, bedreigd en in elkaar geslagen, zowel door vroegere klasgenoten en collega-soldaten als door onbekenden. Jarenlang leefde u in angst en wilde u Rusland verlaten, maar u slaagde daar niet in. U hoopte dat uw problemen opgelost zouden geraken, maar uiteindelijk werd het leven in Rusland voor u ondraaglijk en besloot u toch definitief te vertrekken.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk eind juli 2010. Vanuit Kalachinsk nam u de trein naar Omsk, van waaruit u vervolgens met de trein naar Moskou reisde. Vanuit Moskou ging u met een wagen tot aan een bos net voor de grens tussen Rusland en Belarus. Daar stapte u na enkele uren over in de laadruimte van een vrachtwagen, waarmee u de Belarussische grens overstak en vervolgens naar België kwam. U bereikte België op 2 augustus 2010. De volgende dag, op 3 augustus 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Rusland gevisieerd werd omwille van uw Duitse familienaam.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Zo moet vastgesteld worden dat uw problemen teruggaan tot 1991 (CGVS, p. 5, 10 en 15), maar u desondanks nog tot 2010 in Rusland verbleven hebt (CGVS, p. 12). U verklaarde wel dat u Rusland reeds sinds vele jaren wilde verlaten (CGVS, p. 9 en 15). Zo vroeg u al in 2008 een internationaal paspoort aan omdat u uw problemen in Rusland wilde ontvluchten. Uiteindelijk hebt u Rusland op dat moment echter toch niet verlaten omdat u er niet in slaagde een visum te verkrijgen (CGVS, p. 9-11). Er moet evenwel opgemerkt worden dat u ook in 2010 clandestien naar België zou zijn gereisd. U was namelijk niet in het bezit van een visum noch van uw internationaal paspoort, dat u thuis achtergelaten had (CGVS, p. 10) en reisde vanuit de Russische Federatie tot België verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen (CGVS, p. 12). U voerde wel aan dat u hoopte dat uw problemen opgelost zouden geraken, al had u geen idee hoe dat zou gebeuren (CGVS, p. 20). Er moet echter op gewezen worden dat u sinds 1995 geen enkele poging meer ondernomen hebt om hulp te verkrijgen. U gaf immers aan dat u sinds uw terugkeer naar Kalachinsk na uw legerdienst in 1993 herhaaldelijk lastiggevallen, bedreigd en zelfs fysiek aangerand werd omwille van uw Duitse afkomst en familienaam (CGVS, p. 15-17). Niettemin hebt u naar aanleiding van deze problemen nooit klacht ingediend, noch bij de politie, noch bij de rechtbank (CGVS, p. 19). U argumenteerde wel dat een klacht bij de politie geen effect zou ressorteren omdat er onvoldoende bewijzen waren (CGVS, p. 17) en sommige politiemedewerkers uw problemen niet als echte problemen zouden beschouwen (CGVS, p. 19). U kon deze argumenten echter niet hard maken. Voorts hebt u ook nooit een mensenrechtenorganisatie geraadpleegd en liet u uw verwondingen nooit door een dokter vaststellen (CGVS, p. 19). U stelde wel dat u uw 'interne problemen' tot twee maal toe liet behandelen in een psychiatrisch ziekenhuis, meer bepaald in 1993 en 1995 (CGVS, p. 19). Na 1995 hebt u echter ook voor deze problemen op geen enkele manier nog hulp gezocht (CGVS, p. 19). Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming, kan deze vorm van bescherming slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bijgevolg mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u eveneens over een intern vluchtalternatief binnen de Russische Federatie kan beschikken. Zo woont zowel uw grootvader als uw oom in de Russische

regio Altaiski (CGVS, p. 5) en kende geen van beiden recentelijk problemen omwille van zijn Duitse familienaam en afkomst, niettegenstaande uw oom officieel zelfs ingeschreven werd als een Duitser (CGVS, p. 18). Daar u uitsluitend lastiggevallen werd door gewone burgers (CGVS, p. 17), kan u zich bijgevolg eveneens in de regio Altaiski vestigen. In dit kader dient tevens opgemerkt te worden dat u ook over de mogelijkheid beschikt om uw familienaam te wijzigen. In het verleden liet u na uw familienaam te veranderen omdat het in Rusland de gewoonte is om de familienaam van de vader te dragen en noch uw vader noch uw grootvader zijn familienaam veranderd had (CGVS, p. 19). U wilde uw familienaam daarnaast niet veranderen omdat 'dit in uw stad zou betekenen dat u een tegenslag gekend hebt' (CGVS, p. 20). Deze verklaring is aannemelijk in het geval u in uw geboortestad zou blijven. Wanneer u zich echter elders in de Russische Federatie vestigt, kan u uw familienaam wel wijzigen door bijvoorbeeld de meisjesnaam van uw moeder aan te nemen. Gezien het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming vormen de Russische tradities immers geen afdoende argumentatie.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte, militair boekje en een medisch-psychologisch attest uit België) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en binnenlands Russisch paspoort bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw militair boekje bevat daarnaast nog informatie met betrekking tot uw militaire loopbaan, die evenmin betwist wordt. Het medisch-psychologische attest bevat gegevens met betrekking tot uw medische en psychologische toestand en vermeldt dat u lijdt aan het Post-Traumatisch Stress Syndroom gepaard met depressie. Daarnaast zou u ook een soort sociale fobie ontwikkeld hebben die geassocieerd kan worden met agorafobie. Niettemin begrip kan worden opgebracht voor de eventuele problemen die zouden moeten blijken uit het voorgelegde attest, dient erop gewezen te worden dat een medisch-psychologisch attest geen formeel bewijs is dat de vermelde problemen rechtstreeks het gevolg zijn van de door u aangehaalde feiten. Zelfs indien dat wel het geval zou zijn, weegt dit bovendien niet op tegen het feit dat u over een intern vluchtalternatief kan beschikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn. Voorts roept zij in dat de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet zijn geschonden, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motivering. Verder beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en van de artikelen 2 en 3 EVRM. Ten slotte meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december

1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.4. Verzoekende partij verklaart niet akkoord te gaan met de verwerping van haar asielverzoek vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in Rusland. Zij spreekt niet alleen over haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar verwijst eveneens naar de hedendaagse situatie aldaar om aan te tonen dat er nog steeds ernstige misbruiken bestaan. De algemene situatie voor mensen met een andere etnie werd duidelijk niet onderzocht. Evenwel is het zo dat de Russische Federatie verscheidene discriminaties ten aanzien van mensen met een andere afkomst kent. Verzoekende partij heeft een omstandig relaas gegeven omtrent hetgeen is gebeurd en heeft aldus voldaan aan de bewijslast.

De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient immers steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een eenvoudige en ongefundeerde verwijzing naar "*tal van discriminatie tav mensen met een andere afkomst*" kan geenszins volstaan ter illustratie van het feit dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, aangezien deze vrees steeds *in concreto* dient te worden aangetoond. Overigens ontkrachtte verzoekende partij deze erg algemene bewering door tijdens het verhoor bij verwerende partij zelf aan te geven dat noch haar grootvader, noch haar oom, die in de Russische regio Altaïski wonen, recent nog problemen kenden omwille van hun Duitse familienaam en afkomst, hierbij stellende "*Mijn oom voelt zich goed en vrij*" (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 15/04/2011, p. 18).

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoekende partij naliel om een klacht in te dienen bij de politie of de rechtbank en eveneens verzuimde een mensenrechtenorganisatie te raadplegen teneinde haar moeilijkheden aan te kaarten. Daarenboven beschikt zij over een intern vluchtalternatief en kan zij de familienaam van haar moeder aannemen om een einde te stellen aan haar problemen. Tevens werd opgemerkt dat verzoekende partij tot 2010 in Rusland bleef, hetgeen enigszins merkwaardig is vermits zij voorhiel al sinds 1991 met dergelijke problemen te kampen. Verzoekende partij getroost zich in haar verzoekschrift niet de moeite om zelfs maar één punt van deze uitgebreide motivering met concrete elementen aan te vechten, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

3.2.5. Verder maakt verzoekende partij gewag van de interpretatie door het Hof van Justitie (Grote Kamer) van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn. Hieruit blijkt dat, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonde dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een dergelijke bedreiging kan bij wijze van uitzondering geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

De Raad wijst erop dat het door verzoekende partij voorgehouden asielmotief zich beperkt tot allerlei moeilijkheden ten gevolge van haar Duitse afkomst. Dienvolgens ziet de Raad niet in hoe voormelde interpretatie van het Hof van Justitie kan worden gelinkt aan onderhavige asielaanvraag. De niet noodzakelijkheid te worden gevisieerd om redenen die te maken hebben met persoonlijke omstandigheden is volstrekt zinledig daar verzoekende partij behalve voormelde problematiek geen andere asielmotieven heeft die extern zijn aan haar persoon.

Waar deze interpretatie uitgaat van de vaststelling dat een dergelijke bedreiging bij wijze van uitzondering aanwezig kan zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet in het minst aantoonst dat er met betrekking tot de door haar aangehaalde problemen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijlformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonst dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De vaststelling dat verzoekende partij naliert om een beroep te doen op nationale bescherming, zij over een intern vluchtalternatief beschikt en zij haar problemen daarenboven mogelijk kan verhelpen door de familienaam van haar moeder aan te nemen, verhindert haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet te verlenen.

3.2.7. Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten, en dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 15 april 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.8. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT